

A large, glowing full moon in a dark sky, with a bare tree silhouette in the foreground. The moon is the central focus, emitting a warm, golden light. The tree's branches are intricate and dark against the moon's surface. The overall mood is serene and atmospheric.

A HOID TÚLÖLDALÁN

KOMLÓSI GIZELLA

A HOLD TÚLOLDALÁN

Komlósi Gizella

2019

Underground Kiadó Kft.

www.undergroundkiado.hu

Minden jog fenntartva!

Előszó

A papírra rovott szavak,
Rejtett titkot mondanak,
Minden szó, egy ábránd,
Mik ülnek, lélekpárnán.

Suttognak, érzelemmel,
A sejtelmes végtelennel,
Ki nem mondott óhaja,
Az írónak, lelki sóhaja.

Tintába zárt rezdülése,
Itatóson, bízva ébred,
Nem kér, nem cserél,
Hisz, bízik, és remél.

Tiszának gyermeke voltam

A part alatt nem tudom,
Még nyílnak e virágok,
Megfáradt lélekkel,
Vissza-visszavágyom.
Eldugott fürjféseknek,
Van- e még lakója?
Tisztán látszik e még,
Az öreg templom óra.

Mi dalt visz mostanság,
Kerge szélnek szárnya,
Van e még nevetés,
Vidám gyermek lárma?
Vajon őrzi e tarka rét,
Apám csendes szavát,
S ugyan úgy érti e?
Aki ma, arra jár.

Száll e még ezerszám,
Színes tarka lepke,
Van e még, van e még,
Ki nyomába eredne.
Milyen út visz le most
Tiszának partjára,
Jár e még az öreg komp,
Átall, a túlpartjára.

Fűfáknak levele,
Hajlik- e, a vízre?
S hajlik, mit írhat,
Mosolyt e, vagy könnyet.

Az a ház, régi ház,
Visszavár- e, engem?
Picinyke kis szobánk,
Őrzi még percet?

Mosolyt csal szememre
Emlékeim hada,
Miközben meghasad
Szívemnek pitvara.
Tengernyi kérdésem
Válaszra találna,
Vissza, ha vinne utam,
Hús Tisza partjára.

Szeretnék lenni

Szeretném megérinteni a lelkedet,
Szállni sűrű tejfehér fényben veled,
Érinteni ujjaimmal a puha vágyad,
Tenyeremen tartani, s adni a mának.

Szeretnék fürödni szavad mámorában,
Átlépni új dimenzióba, halkán, lágyan,
Úszni szemed fénylő tengerében,
S a parton, te ott állnál a stégen.

Szeretnék lenni neked, csak veled,
Szíved húrján hangjegy had legyek,
Te vagy a nappal, s a csillagos éj,
Kószáló énem, lelked fűvén.

Szeretnék lenni a minden a végtelen,
Mely átölel, sohasem enged el,
Rablánc a szíveden, arany lakat-,
Kulcs a létedhez, csak én, magam.

Szeretnék fény lenni az árnyban,
Csak ember, egyszerű vággyal,
Szeretni, szeretve lenni,
Életeken át is, csak érted égni.

Ezüst ecsetvonások

Látom arcod, folyónak hús tükrében,
Selymesen sodródó ezüst vizében,
Mosolyod, ringó haboknak ölében,
Fodrozódó hullám, a reményben.

Érinteni vágytalak, ott, a mélyben,
De csak, sóhajom szállt fel a széllel,
Part menti fák sírták el reményem,
Ábrándképeim, fürödtek sekélyen.

Közel vagy, ám én el mégsem érlek,
Hideg hullám megigézve becézget,
Elmerül, felbukkan ezüst színében,
Csalogat szilánkos hideg medrébe.

Vágyaim vásznán csalfa ölelésben,
Megfestett álmom e néma képben,
Visszatükröződik, s illan a tovább,
Andalító csobogás, ecset nyomán.

Fogva tart egy perc

Sárga lombok alatt, peng az őszenek húrja,

Elárvult levelek, e dallamra hullnak,

Reszketeg a táj, hűs, deres lett kontúrja,

Fázón, a szívemben, múlt tüzei gyúlnak.

Aprócska kis lángok, pislákolva égnek,

Búsan, mégis lágyan, régi dalt regélnek,

Egyetlen kis mosoly jutalma a percnek

Ej hova lettetek, édes gyermekévek.

Messze futottatok éltem szilaj lován,

Idő szőtte álmok, reményim teraszán,

Vissza-visszanéznek, ők sohasem féltek,

Bátorító angyalként csodát meséltek.

Elhittem szavukat, hogy ott ül a padon

Az ki sosem látott, látni akar nagyon,

Nekem sűg szépet a zizzenő avaron..

De szép őszi ének kelt volna ajkamon.

Ábrándozó kincsem a többihez teszem,

Hallgassák ők is, a sosem volt éneket,

Tovább várok, talán egy alkonyon,

Felsejlik majd a kép, ott, túl az álmokon.

Elcserélt mosoly

Néha játszott mosoly az arcán,
Csendes ember volt, az én apám,
Ifjú éltét megmarta az élet-
Összetört, a vagon vas falán.

Friss kenyerét, idegenek ették,
Könny, verejték, volt a só bele,
Tudta, foszlóssá kell, keljék,
Túlélésének, ez a védjegye.

Friss cipója meleg illatában,
Haza gondolt, túl a hegyeken,
A pattogó kemence lángban,
Vélt hallani, magyar éneket.

Jutott neki el koszlott morzsa,
Ha időben összeszedte, vagy-
Odaadta a kéretlen szájnak,
Ki összetört a kőhordás alatt.

Kérges kezét bámulattal néztem,
Milyen nagy hős az én apám!
Nem ismertem kenyerének ízét,
Csak jó anyám emlékezett rá.

Elfelejtett mosolyogni, vélnéd,

Pedig mosolygott ő, máshogyan,
Úgy, ahogyan azok tudnak csupán,
Kiket megcsapott, a háború ostora.

Egyetlen nagy mosoly lett az élte,
Mikor karjában ringott a család,
De, az a távoli kín, a szemében,
Megnyugvást, sohasem talált.

Nyugalom kertjében

Beletemetkezem csend fátylába,
Onnan nézek vissza, a homályba,
Keresem a percet, idő árnyékába,
Mártózom hitem, selymes árjába.

Eltévedtem éden mély tengerében,
Keresve utam, remény szívében,
S találtam világot, lelki békében,
Pihenek, álmos vágyam csendjében.

Olvadó napom fényes aranyában,
Mártóztam halkán, titkos vágyában,
Tettem le lelkem légi országában,
Áhítattal merülve, fülledt óhajában.

Nyugalom kertjében szirmok ölében,
Suttogó hangú, mélézó ölelésében,
Elveszett reményt találtam kertjében,
Megtisztult vágyam, illatos ködében.

A tó szerelmei

Fehér hattyú úszott a vízen,
Ösvényen néma lábnyomok,
Szerelmes szó szállt az éjben,
Lehajoltak hozzánk a csillagok.

Lágyan hömpölygött az est
Szívünkben dalt dúdolt a vér,
Ahogy áramlott a szenvedély,
Keringett, s vad táncra kelt.

Glóriát vont fejünk fölé,